

Sygn. akt VIII C 1066/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.795,73 zł (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 768,62 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 1066/21

UZASADNIENIE

W dniu 16 lipca 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w S., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.839,11 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzony został należący do Z. B. samochód marki K. S. o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Naprawę zlecono powodowi, której koszt wyniósł 8.162,29 zł brutto. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany zaniżył koszt naprawy pojazdu, co skutkowało zaniżeniem należnego odszkodowania dot. kosztów naprawy pojazdu o kwotę 2.839,11 zł. Właściciel pojazdu przeniósł na powoda wierzycelność z tytułu ww. szkody.

(pozew k. 6-7.)

Odpowiedzią na pozew z dnia 22 grudnia 2021 roku pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę jako ubezpieczyciel OC sprawcy szkody i

ustalił odszkodowanie w kwocie 5.623,18 zł. Jednocześnie wskazał on, iż powód nie uwzględnił ostatniej wypłaty dokonanej w wysokości 300 zł z dnia 8 października 2020 roku. Podniósł on również, że odszkodowanie to zostało ustalone szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację i uwzględnia technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Przyznane świadczenie zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Wskazał, że poszkodowanemu została złożona propozycja przeprowadzenia naprawy w warsztacie sieci naprawczej pozwanego, z której nie skorzystał. Zdaniem pozwanego, nieskorzystanie z naprawy z propozycji pozwanego jest zachowaniem nielojalnym, zwiększającym szkodę. Wydatki poniesione przez poszkodowanego, a przekraczające koszty naprawy zaproponowanej przez ubezpieczyciela, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym, nie można ich uznać za ekonomicznie uzasadnione i celowe.

(odpowiedź na pozew k. 47-48v.)

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2022 roku pełnomocnik powoda, odnosząc się do wypłaty odszkodowania w kwocie 300 zł w dniu 8 października 2020 r. wskazał, iż nie dotyczy kosztów naprawy wykonanej przez powoda. Roszczenie to zostało zgłoszone bezpośrednio przez poszkodowanego Z. B..

(pismo procesowe k. 53-54)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został należący do Z. B. samochód marki K. S. o nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...).

(okoliczności bezsporne)

W dniu 10 sierpnia 2020 roku poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Mailem z tego samego dnia powód przesłał pozwanemu cesję, ksero dowodu rejestracyjnego, oświadczenie VAT, oświadczenie kierującego, upoważnienie. Wartość szkody została ustalona na kwotę 5.323,18 zł, którą wypłacono uprawnionemu, o czym pozwany poinformował decyzją z dnia 28 września 2020 roku.

Na mocy umowy cesji z dnia 10 sierpnia 2020 roku Z. B. i J. B. przeniósł na powoda wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 1 sierpnia 2020 roku nr szkody (...).

W dniu 10 sierpnia 2020 r. poszkodowany zawarł również z powodem umowę, w której zlecił naprawę samochodu marki K. S. o nr rej. (...).

Z dokonanej naprawy powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 8.162,29 zł brutto.

Oświadczeniem z dnia 10 sierpnia 2020 roku poszkodowany Z. B. wskazał, iż uszkodzony na skutek kolizji z dnia 1 sierpnia 2020 roku pojazd nie służy mu do prowadzenia działalności gospodarczej. Nie jest on płatnikiem podatku VAT i nie ma on możliwości odliczenia podatku VAT z faktur dokumentujących naprawę ww. pojazdu w zw. z zaistniałą kolizją.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2020 roku pozwany poinformował powoda, iż przekazał na rzecz powoda kwotę 2.134 zł jako podmiotu upoważnionego do wypłaty odszkodowania.

Pismem „odwołanie” z dnia 5 października 2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 2.986,71 zł.

(zgłoszenie szkody, zweryfikowane kosztorysy, mail z 10.08.2020 r., pismo z 13.03.2020 r. - z akt szkodowych na płycie k. 51, decyzja z 28 września 2020 r. k. 27, umowa przelewu wierzytelności k. 14, 15., umowa k. 18, faktura k. 25, oświadczenie k. 19, odwołanie k. 28-28v.)

Pojazd marki K. S. został wyprodukowany w 2018 roku. Poszkodowany Z. B. dostał od pozwanego propozycję naprawy pojazdu, ale propozycja ta wiązała się z naprawą pojazdu w nieautoryzowanym warsztacie, na co nie chciał się on zgodzić. Poszkodowanemu zależało na bezpieczeństwie, użyciu do naprawy części oryginalnych.

W dniu szkody pojazd miał powłokę ceramiczną. Poszkodowany również po naprawie chciał taką powłokę położyć, jednakże powód nie był w stanie jej położyć z uwagi na to, iż powłoka ta nie był fabryczna. W związku z tym poszkodowany położył powłokę w miejscu, w którym była ona położona dodatkowo. W związku z tym poszkodowany zapłacił za klapę 1.500 zł i 300 zł, z czego została wystawiona faktura, przesłana za pośrednictwem L. następnie do pozwanego. Decyzją z dnia 7 października 2020 roku pozwany dopłacił bezpośrednio na rzecz poszkodowanego kwotę 300 zł z tytułu aplikacji powłoki ceramicznej.

(dowód z zeznań Z. B. – od 00:04:52 do 00:12:52 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 27 maja 2022 roku k. 67v., decyzja z dnia 7 października 2020 r. – w aktach szkodowych k. 51)

Poszkodowany Z. B. nie jest przedsiębiorcą, nie ma on możliwości odliczenia podatku VAT od kosztów naprawy pojazdu.

(wydruk (...) k. 30)

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki K. S. o nr rej. (...) po szkodzie z dnia 1 sierpnia 2020 r. na częściach nowych i oryginalnych, stosując technologię naprawy jaka pozwoli przywrócić mu wszystkie funkcje techniczne i estetyczne oraz udzielić gwarancji na taką naprawę przy stawce rbg 180 zł netto (obserwowaną w 2020 r w stacjach posiadających autoryzację producenta wyposażonych w ramy pomiarowo naprawcze i komory lakiernicze wyniósłby we wrześniu 2020 r. : 8.118,91 zł brutto.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 73-109)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Za podstawę ustalenia stanu faktycznego Sąd przyjął ponadto dowód z opinii biegłego sądowego M. S.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej –

przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), zwanej dalej ustawą.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c.

Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy)

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 1 sierpnia 2020 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki K. S.. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie

okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX).

W odniesieniu do faktury za naprawę pozwany zakwestionował stawkę za rbg, w kontekście faktu, iż pozwany w postępowaniu likwidacyjnym składał poszkodowanemu propozycję naprawy pojazdu w warsztacie partnerskim.

Rozważania w powyższym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że poszkodowany nie jest zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że naprawiono przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawiono fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 180 zł netto. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięgnięcie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W niniejszej sprawie poszkodowany zdecydował się na wybór warsztatu, który jest autoryzowanym serwisem naprawczym, nadto znanym z wysokich standardów obsługi. Zdaniem Sądu fakt, iż możliwa była naprawa pojazdu po stawce niższej niż 180 zł netto nie oznacza, że odszkodowanie winno być ustalane w oparciu o taką stawkę. Stawka 180 zł netto za rbg jest – jak wskazał biegły – stawką rynkową.

Sąd uznał ponadto, iż poszkodowany nie był zobligowany do naprawy pojazdu

w warsztatach współpracujących z pozwanym, a także za stawki wynikające ze sporządzonej przez pozwanego ekspertyzy. Jak wyjaśniono wyżej, to do poszkodowanego należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest on przy tym zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Jak już wyjaśniono pozwany nie udowodnił, iż poszkodowany był w stanie naprawić uszkodzony pojazd za kwotę podaną w kalkulacji naprawy, przy założeniu, że naprawa ta winna zostać przeprowadzona zgodnie z technologią producenta pojazdu, przy użyciu nowych oryginalnych części. Jak wskazał Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 24 października 2018 roku (IX Ca 668/18, L.), w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez ubezpieczyciela. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, rabaty zaś nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, uznać należy, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy. Sąd podziela również pogląd przytoczony przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2018 roku (XIII Ga 332/18), iż rabat cenowy jest kwestią indywidualną, ustaloną między sprzedawcą a klientem, w konsekwencji nie można automatycznie stosować procentowego pomniejszenia ceny części czy usługi przy likwidacji szkody, ponieważ to czysto hipotetyczne działanie prowadziłoby w istocie do obniżenia należnego poszkodowanemu świadczenia. W podobnym tonie wypowiedział się także Sąd Okręgowy w Bydgoszczy (wyrok z dnia 23 czerwca 2020 roku, VIII Ga 119/20, L.) uznając, że poszkodowany - jeśli się na to zdecyduje - ma prawo swobodnie nabyć części niezbędne do dokonania naprawy w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich zakupu od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiązać się musi także z czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej reklamacji.

W oparciu o opinię biegłego Sąd ustalił, iż uzasadniony koszt naprawy w niniejszej sprawie wyniósł 8.418,91 zł brutto (przy uwzględnieniu faktu, iż refundacji podlegał również zwrot kosztów aplikacji powłoki ceramicznej w kwocie 300 zł. Bez znaczenia jest fakt, iż koszt ten został wypłacony bezpośrednio poszkodowanemu, skoro nie był on uprawniony do przyjęcia odszkodowania w związku z faktem, iż cesji podlegały wszelkie koszty naprawy, a nie tylko koszty naprawy w warsztacie powoda). Zatem do dopłaty na rzecz powoda pozostaje kwota 2.795,73 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.795,73 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 października 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie

z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie zgłoszenia szkody nastąpiło w dniu 10 sierpnia 2020 roku, jednocześnie już w

dniu 28 września 2020 r. pozwany wiedział, jakie są koszty naprawy pojazdu skoro wydał decyzję, w której przyznał odszkodowanie w kwocie 5.323,18 zł. Uzasadnia to zasądzenie odsetek począwszy od dnia 13 października 2020 r., zgodnie z żądaniem pozwu.

Powód wygrał proces w 98,47%, zatem Sąd w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądził całość poniesionych przez powoda kosztów procesu od strony pozwanej.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się:

- a) 200 zł – opłaty sądowej od pozwu,
- b) 17 zł – opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
- c) 900 zł – wynagrodzenia pełnomocnika w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 r., poz.1800),
- d) 700 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na

tj. łącznie 1.817 zł .

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 768,62 zł tytułem nieuiszczonej kosztów sądowych – kosztów wydania opinii przez biegłego, niepokrytych z zaliczek.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.